

Si fa no res, l'objectiu del govern d'Alberto Fabra van ser els mitjans de comunicació en valencià, ara l'amenaça es concreta en l'escola. **En l'escola en valencià**, no cal dir-ho. L'atac del PP valencià (?) contra tot allò que signifiqui cultura catalana s'ha desfermat amb virulència, sense màscares i sense excuses, els darrers mesos. Les raons, segurament, són múltiples. Hi ha, de manera indiscutible, la desesperació: d'ací el recurs ja suat de l'anticatalanisme, que han tret a passejar de nou, i de manera grotesca, arran la definició de valencià del diccionari de l'AVL. Hi poden influir també les pugnes internes, sobretot si es confirma que a Madrid ja han decidit que **amb Fabra no van enlloc**. I hi ha també la política de terra cremada d'un partit que comença a assumir que pot perdre la Generalitat en les pròximes eleccions i té pressa per fer la feina bruta, per deixar el país tal com el voldrien a Madrid: sense televisió autonòmica, sense immersió lingüística i, si poguera ser, sense traces de catalanitat. En tot cas, allò que -amb Zaplana i Camps- va començar com a drama, amb Alberto Fabra s'ha convertit en una tragicomèdia patètica representada per uns actors miserables, sense caràcter i sense dignitat; uns titelles que es mouen a l'atzar dels vents, dels impulsos i de les ordres que dicten des d'unes butaques -les de Madrid- que no han entés mai què passa més enllà de les circumval·lacions de la capital. El problema és que les dèries, les angúnies, les obsessions i els capricis d'aquesta colla de moniatos la paguem -i molt cara- els valencians.

